

Иван Атанасов

Метрото

Джак Нортън вървеше с фенерче в ръка през изоставената станция на метрото и разглеждаше с тъга нашарените с графити стени, пълните със зловонна вода шахти, запустелите съоръжения и ръждясалите релси. От последния път, когато беше идвал тук, мястото се беше променило до неузнаваемост. Всичко тънеше в прах и мръсотия. Станцията беше заприличала на бунище. Земята беше покрита с тонове боклуци – фасове, празни кутии и бутилки от бира, смачкани хартии, изгнили хранителни отпадъци, употребявани спринцовки и хиляди парчета стъкло, които проблясваха в полумрака като изцъклени очи.

Метрото минаваше за най-опасното място в града. За него се разказваха какви ли не страхотии. Но засега тук беше доста спокойно – Джак не беше срещнал по пътя си нищо по-обезпокоително от няколко тъмнокафяви купчинки със съмнителен произход, по които лазеха мухи. Нямаше крадци и убийци, нямаше бездомници или наркомани, нямаше и помен от хора. Единствените живи същества бяха големите сиви плъхове, които от време на време изскачаха от пукнатините и шахтите, и легионите от мравки и хлебарки, които пъплека навсякъде.

Нортън често сънуваше кошмари. И те винаги бяха свързани с метрото. Но в сънищата му то не беше тихо и спокойно, а зловещо, изпълнено с чудовища място.

Не беше идвал тук от години. От катастрофата. И сега, като гледаше кафеникавочервените релси, спомените нахлуваха в главата му ослепително ярки. Виждаше приближаващия се влак и застаналия до него машинист, който крещеше нещо и ръкомахаше. Виждаше дори собственото си лице, разкривено от уплаха пред неизбежния сблъсък. Чуваше тракането и скърцането на спирачките, свистенето на метала и писъците на ужасените хора. Всичкият този шум се сливаше в някакво невъобразимо бучене, напомнящо предсмъртния рев на Минотавър, в безумен вик на отчаяние, който пробождаше мозъка му като нажежен шиш. После викът преминаваше в оглушителна експлозия и двата влака се врязваха един в друг.

След това идваше тъмнината.

Когато се събуди в болницата с фрактура на черепа и пукнат таз, Нортън разбра, че ще живее. Беше извадил невероятен късмет. Миг преди сблъсъка беше скочил от влака и това го беше спасило от сигурна смърт. Деветдесет и седем пътници бяха загинали, смазани от тонове метал. Влаковете се бяха превърнали в стоманени саркофази за осемдесет и двама от тях, а останалите петнадесет бяха умряли впоследствие от нараняванията си. Сред оцелелите имаше около триста ранени. Част

от тях бяха оживели с цената на ампутирани ръце и крака, превръщайки се в инвалиди. Пресата нарече трагедията в Стенджант Пънч най-кръвата железопътна катастрофа в историята на Съединените щати от 9 юли 1918 г. насам, когато при подобен инцидент край Нешвил, Тенеси бяха загинали сто и един души.

Съдът оправда Нортън. За злополуката бил виновен другият машинист, Уилям Крюгер. Какво го бе накарало да спре влака си на триста метра от станцията, при положение че по същата линия след него се движел друг пътнически влак, така и не стана ясно. Крюгер беше сред онези осемдесет и двама нещастници, които напуснаха местопроизшествието в найлонови чували.

Две седмици по-късно затвориха метрото и го превърнаха в бунисце. Никой не искаше да минава през него – смятаха, че мястото е прокълнато. Нортън си смени професията, ставайки шофьор на такси, защото след инцидента изпаднаше в панически ужас при вида на влак. Но споменът за катастрофата и вината за загиналите пътници продължиха да го преследват.

С голямо усилие на волята Джек се опита да изгони мъчителните спомени от главата си и да се съсредоточи. Беше дошъл тук, за да се изправи пред страховете си и да се отърве от кошмарите, които го измъчваха почти всяка нощ.

Той слезе от перона, тръгна между релсите и навлезе в тунела, който водеше на изток, към следващата запустяла подземна станция. Тук боклуците и хлебарките бяха по-малко. Но не и зловонието. То непрекъснато се усилваше, докато в един момент стана толкова нетърпимо, че принуди Нортън да извади носната си кърпа и да я притисне към носа си.

След десетина минути, които се сториха на мъжа цяла вечност, лъчът на фенерчето му освети няколко зелени петна по една от траверсите. Да. Това беше мястото на катастрофата. От отдела по чистотата бяха сменили чакъла и бяха измили кръвта от железните повърхности, но бяха пропуснали няколко капки, които благодарение на плъзналата по желязото ръжда с времето бяха добили зеленикав цвят.

А колко много кръв беше имало! Достатъчно, за да оставят обувките на спасителните екипи и на оцелелите пътници кръвави отпечатъци оттук до станцията – цели триста метра, човече! Собствениците на метрото се бяха опитали да потулят този факт, но за ужас на близките и роднините на загиналите той бе превърнат от медиите в истинска сензация.

При спомена за снимките, които беше видял във вестниците (местните телевизии бяха излъчили поне дузина репортажи за инцидента, но той умишлено не ги беше гледал), Нортън потръпна. Огромни купчини смачкана до неузнаваемост ламарина, а край тях – разкъсани, обезобразени, усукани тела и откъснати крайници. И най-ужасната от всички фотографии: върху баластрата между две траверси лежи детска глава – омацаната с кръв руса коса е сплетена на две плитки, завършващи с розови панделки, на мястото на долната челюст зее червена дупка, а широки разтворените сини очи гледат обвинително към читателя. Към Джак.

Стреснат от някакъв стържещ шум, Джак вдигна рязко глава и насочи фенерчето към черното гърло на тунела пред себе си. За миг му се стори, че кошмарите му се сбъдват и върху него връхлита омразният влак. После огромната сянката, която бе зърнал върху стената, се превърна в проскубана, трикрака сива котка, изпъзляла от отвора на ръждясала тенекия. Котката го изгледа уплашено със смарагдовите си очи, след това се обърна и потъна в мрака с чевръсто куцукане.

Мъжът въздъхна от облекчение и се отпусна тежко върху релсите, защото усети, че краката му треперят. Вижте го само колко е жалък. Още малко и ще се разхленчи като някой шестгодишен пикльо. За малко да се подмокри от страх заради една саката котка. Не иска да си признае, но в момента е готов да размени всичките пръсти на лявата си ръка (дясната винаги му се е струвала по-симпатична) за таблетка лексотан – възшебното хапче, което жена му пие всяка нощ преди да си легнат.

Изведнъж осъзна, че е настъпил кърпичката си, а дори не е разбрал кога я е изпуснал. Господи, колко е разсеян. Също като в деня на злополуката. Ако беше видял онзи влак по-рано, ако беше натиснал навреме спирачки... Може би русото момиченце, което приличаше толкова много на дъщеря му, сега щеше да е живо. И нямаше да го гледа с онзи ужасен, обвинителен поглед.

Прииска му се да е мъртъв. Да е смазан, разкъсан и обезобразен, досущ като деветдесет и седемте пътници, чиито живот не беше успял да опази.

И тогава релсите завибрираха.

Може би Господ беше чул молитвите му?

Разнесе се тракане.

Джак погледна наляво и го видя. Неговият влак. Приближаваше се неумолимо и го застигаше. Сякаш летеше по релсите.

Мъжът се изправи и вперил невярващ поглед в предното стъкло на червения локомотив. Стори му се, че зад него наднича едно бледо лице,

изкривено в гримаса. Неговото лице. С устни, разтеглени в зловеща усмивка.

Нортън изкрещя от ужас и побягна с всички сили. Тичаше, за да си спаси кожата. Бягаше, сякаш го гонеха всички дяволи от ада. Спъваше се, падаше и пак ставаше. Не спираше да бяга. Нищо не можеше да го накара да спре, защото бягаше от собствената си смърт.

Влакът го настигаше. Вече беше само на метри от него. Чуваше бученето на машините. Мозъкът му пулсираше от силата на звука. Имаше чувството, че ще му се пръснат тъпанчетата.

Бученето се превърна в оглушителен рев. Пред Нортън се появи друг влак. Деветвагонният зелен пътнически влак на Крюгер.

Той извика и се хвърли встрани от линията. Двата влака се сблъскаха. Избухна оглушителна експлозия, която разтърси целия тунел. Ударната вълна го пое, откъсна го от земята и го захвърли към близката стена. Мъжът разпери безпомощно ръце и си помисли, че това е краят, после го обгърна тъмнина.

Когато тъмнината най-сетне изчезна, на нейно място дойде болката.

„Боли – помисли си Джак и присви очи. – Значи съм жив?!“

Мисълта, че е жив не го успокои. Трябваше да провери дали може да се движи. Размърда пръсти, стисна зъби и се надигна. Подпря се на стената и с мъка се задържа, за да не падне. Беше невероятно, но изглежда нямаше нищо счупено. Само няколко натъртвания и една цицина на челото.

Постепенно болката попремина и мислите му се проясниха. Вдигна фенерчето, което беше изпуснал на земята и освети релсите. Влаковете ги нямаше. Нямаше абсолютно никакви следи от експлозията. Нищо не подсказваше за драматичните събития, разиграли се преди малко.

„Сигурно съм имал халюцинации – каза си Нортън. – Прилошало ми е от застоялия въздух, изгубил съм съзнание и съм си ударил главата.“

Той се отдръпна от стената и тръгна бавно и несигурно покрай железопътната линия обратно към станцията, откъдето беше дошъл. Чувстваше се замаян, а ушите му не спираха да бучат.

И дали само така му се струваше или тунелът наистина бе започнал да се стеснява? Никога не беше страдал от клаустрофобия, а сега имаше чувството, че с всяка следваща крачка стените и таванът се приближават все повече към него и заплашват да го смачкат. Възможно ли беше наистина да се движат?

Знаеше, че се държи като пълен глупак, но въпреки това спря и

долепи длан до едната стена. Тя беше учудващо топла. И вибрираше! „Не ставай глупав. Естествено, че ще вибрира. Не чуваш ли бученето? Сега трафикът е най-оживен, а над главата ти минава улица.“

Ами ако на някое място бетонът се е пропукал? Таванът можеше да се срути под тежестта на преминаващите отгоре коли и камиони и да го погребете под себе си. „Ще ме смаже като хлебарка“ – помисли си той и ускори крачка. Трябваше да се измъкне колкото се може по-скоро от проклетото метро.

Беше изминал може би стотина метра, когато по гърба му полазиха тръпки и го обзе усещането, че някой го наблюдава. Дори му се стори, че долавя приглушени стъпки. Изведнъж се сети за тайнствения сериен убиец, който през последните осем месеца беше убил трима жители на Стенджант Пънч. Всъщност „убил“ беше меко казано. По-точно ги беше разфасовал, сякаш не бяха хора, а свине. „Пънчският касапин“, така го бяха нарекли медиите.

Джак ускори още повече ход, после се затича като обезумял.

Не знаеше колко време е тичал, но в един момент се спъна и падна. Мускулите на краката му трепереха от изтощение, сърцето му препускаше като бясно, а белите му дробове сякаш щяха да се пръснат. Освен това си беше ожулил лактите и колената, а ризата му беше подгизнала от пот. Но поне вече не усещаше погледа на невидимите очи. И не чуваше онези зловещи стъпки. Дали не са били плод на въображението му? Той вдигна глава и се огледа. Къде, по дяволите, се намираше? Мракът го притискаше от всички страни и го задушаваше в лепкавата си прегръдка. Сякаш лежеше в гроб. „Господи, фенера! Изпуснал съм отново фенера и този път той се е счупил.“ Джак усети, че го завладява паника и заопипва трескаво земята. Може би фенерът все още беше здрав. Може би просто се беше изключил. Изведнъж го обзе хладната увереност, че ако не го намери никога няма да се измъкне оттук. Ще броди в тъмнината, докато не умре от жажда и глад. Или, което беше значително по-вероятно, ще падне в някоя шахта и ще остане да агонизира там със счупени крака, докато плъховете не се нахранят с изнемощялото му тяло.

А най-лошото беше, че никой никога нямаше да разбере какво се е случило с него. Защото едва ли щеше да се намери друг глупак като Нортън, който да навлезе толкова навътре в изоставеното метро.

Внезапно пръстите му потънаха в нещо меко, влажно и топло. Мъжът изпищя и отдръпна рязко ръка, а в съзнанието му изникна картината на полуразложен труп. Детски труп. На малко русокосо момиченце, останало без глава.

„Я стига – каза си Нортън. – Пипнал си някой умрял от старост плъх. Голяма работа. Случвали са ти се и по-гадни работи.“ И тогава си даде сметка, че нещо ръбесто се е впило в стомаха му. Ако не беше толкова уплашен, навярно щеше да го е усетил много по-рано. Празна консервна кутия, захвърлена от потърсил убежище в метрото бездомник? Той се повдигна и бръкна под себе си, за да извади предмета. Беше фенерът. Джак затаи дъх и го включи. Оказа се, че го е хванал наобратно и малката крушка светна право в очите му. Работеше! Примижа, заслепен от ярката светлина и побърза да отмести лъча от лицето си. После се огледа. Лежеше върху мръсния бетонен под на друг тунел. Веднага разбра, че е друг, защото беше по-нисък и по-тясен и през него не минаваха релси. Вероятно беше някой от аварийните тунели, през които пътниците можеха да бъдат изведени на повърхността в случай на земетресение или друго бедствие. Но как се беше озовал тук? Та нали беше тръгнал обратно към станцията?

„Боже мой – каза си уплашено, – дали не полудявам?“ Първо влаковете, а сега този загадъчен тунел. Защо изобщо му беше притрябвало до идва в проклетото метро? Това място явно наистина беше прокълнато.

Изведнъж му се прииска да се махне колкото се може по-бързо от тук и да излезе отново на повърхността. Той се изправи, изтупа дрехите си и замръзна, а температурата на околната среда сякаш внезапно спадна с десетина градуса.

Нещото, което беше докоснал преди малко, наистина беше труп. Но не на плъх, а на котка.

Някой я беше одрал и беше закачил сивата ѝ кожа на един пирон, забит в стената на височината на очите му. А отдолу беше написал с разкривени кървави букви: НЕ ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ВРЪЩАШ, ДЖАК.

Мъжът усети как кръвта във вените му изстива и се отдръпна панически от одрания труп, който лъщеше студено под светлината на фенера му, като едва се удържа да не повърне. После забеляза нещо, което накара гърлото му да се свие, а сърцето му да запърха като птичка в кафез.

Трупът имаше само три крака. Това беше същата котка, която неотдавна го беше подплашила, изскачайки от една тенекия.

Значи затова трупът беше още топъл, а надписът – яркочервен. Убиецът беше извършил пъкленото си дело само преди броени минути.

От провесената на стената кожа се откъсна голяма рубинена капка и полетя към малката локва кръв, която се беше образувала отдолу.

Докато я гледаше как пада, Джак почувства остра болка в гърдите си, сякаш някой беше изсмукал всичкия въздух в тунела. Значи

призрачните стъпки и невидимия поглед не са били плод на въображението му. Значи някой действително се е прокрадвал в мрака зад гърба му.

ПЛЯС!

Убиецът го беше проследил в метрото, после го беше изпреварил, за да остави кървавото си послание. Послание, с което искаше едновременно да го ужаси и да му съобщи за присъствието си. А сега се спотайваше някъде наблизо и се наслаждаваше на страха му. Но кой беше той и откъде знаеше името му? И, което беше още по-важно, какво възнамеряваше да прави с него? *НЕ ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ВРЪЩАШ, ДЖАК.* „Ка сапина“ ли беше това? Или някой жаден за възмездие роднина на загинал при катастрофата пътник, който се канеше да го одере жив, както беше постъпил с тази бедна котка? Някой психопат, който се беше навъртал години наред около входа на станцията с надеждата, че един ден Джек ще се върне на местопроизшествието и ще намери там смъртта си от неговата ръка?

От кървящата кожа се отрони нова капка.

Нортън продължи да отстъпва назад, като въртеше трескаво глава.

ПЛЯС!

После се обърна и побягна към онзи край на тунела, който, ако се съдеше по лекия наклон на пода, водеше към повърхността. Към повърхността и към огрените от слънчева светлина улици на Стенджант Пънч, по които не бродеха призрачни влакове и тайнствени убийци, а въздухът беше свеж и прохладен. Едно гласче му нашепна, че убиецът ще очаква да тръгне именно натам и че навярно ще го чака скрит зад следващия ъгъл; че вратата в края на тунела може да е заключена или дори зазидана. Но Джек не му обърна внимание и продължи да тича, защото знаеше, че няма достатъчно смелост да измени отново дългия път, който го делеше от станцията. Не и когато сърцето му се свиваше при мисълта, че зад всеки завой може да го дебне смъртта.

Страхът беше изострил сетивата му до крайност, но единствените звуци, които чуваше, бяха тежкото му дишане и ритмичното пошляпване на кожените му обувки по бетонния под, което отекваше след него като тропот на копита, за да заглъхне нейде в дълбините на метрото.

Бягаше с протегнат напред фенер, за да осветява пътя пред себе си, но въпреки това забеляза шахтата едва когато зейна непосредствено пред краката му. Беше кръгла, заемаше една трета от широчината на тунела и изглеждаше като стотиците колекторни шахти (от онези с железните стъпала, които позволяват на техниците да се спускат до дъното им

и да човъркат намиращите се там кабели), покрай които беше минавал по улиците на града. С други думи изглеждаше съвсем обикновена, ако не се брой факта, че нямаше капак. И все пак... Стори му се странно позната, сякаш я беше виждал и преди. Може би в сънищата си? Освен това Нортън имаше необяснимото чувство, че в нея има нещо, което го зове. Нещо, което го чака от много, много време... И няма търпение да приветства идването му.

Обзет от любопитство, Джак се наведе и надникна предпазливо във вътрешността ѝ.

От шахтата изскочиха две ръце, сграбчиха го за косата и го дръпнаха надолу. Той залитна, онемял от изненада, вкопчи се в ръба на дупката и се озова лице в лице с някакво кошмарно създание, чийто черти зърна само за миг. После фенерът, който беше изгървал, се търкулна в шахтата и всичко потъна в мрак.

А Нортън започна да крещи. Защото лицето, което беше видял, принадлежеше на Уилям Крюгер, мъртвият машинист.

В този миг луминесцентните лампи, които бяха разположени през три метра по тавана на тунела и които навярно не работеха от години, примигнаха и се включиха с тихо бръмчене.

Но Джак беше прекалено ужасен, за да обърне внимание на това чудо.

Същевото, което сякаш беше излязло от филм на Джон Карпентър, отхапа върха на носа му и го блъсна назад. Мъжът изпищя от болка, удари гърба си в стената и се свлече бавно на бетонния под, изпразвайки несъзнателно пикочния си мехур. Топлата урина се стече по крачолите на дънките му, намокри късите му памучни чорапи и изпълни новите му кожени обувки с лепкавата си мокрота. Но Нортън изобщо не забеляза това, защото беше прекалено зает да стиска остатъка от носа си и да гледа с изумление ярката кръв, която шуртеше между пръстите му и се разливаше по светлосинята му риза.

Мъртвецът изплю отхапаното парче, излезе от шахтата и се надвеси над него. Роговицата на изцъклените му сиви очи беше изпъстрена с тъмнокафяви петна, напуканите му червеникавокафеви устни бяха разтегнати в зловеща усмивка, а силно подутото му лице беше покрито с гнойни мехури, които си личаха въпреки дебелия пласт бяла пудра.

– Ти ми отхапа носа! – изстена Джак, като се опита да се отдръпне колкото се може по-назад. – Отхапа ми шибания нос!

Нещото, което някога се беше казвало Уилям Крюгер, се засмя дрезгаво и Нортън забеляза с отвращение, че върха на езика му има

същия червеникавокафяв цвят.

– И аз се радвам да те видя, Джек. – Гласът на изчадието беше сух и стържещ, сякаш някой дращеше с нокти по черна дъска. – Май не трябваше да го правя, нали? Трябваше да го оставя непокътнат, за да подушиш вонята, която излъчва разложеното ми тяло.

– Но ти си мъртъв!

– Боже, колко си наблюдателен – усмихна се мъртвецът и от устата му изпадна една личинка. Тя се приземи върху бузата на живия мъж, който подскочи като ужилен и побърза да я събори на земята с дясната си ръка (лявата продължаваше да стиска остатъка от носа му), а на лице-то му се изписа безкрайна погнуса.

– Видях снимката ти във вестника. Ти не стоеше на железопътната линия, а край нея, но въздушната струя от преминалия край теб локомотив те е засмукала, ти си паднал върху релсите и няколко колела са те прегазили, като са разполовили тялото ти почти напълно и са откъснали долната част от единия ти крак. Червата ти бяха разпилени по баластрата, човече!

– Ужасно, нали? Добре, че погребалните служители бяха така любезни да ги върнат на мястото им, да съединят отново всички части на изстрадалото ми тяло и да го облекат в този прекрасен костюм. Всъщност сега изглеждам дори по-добре, отколкото приживе. Докато бях жив все се притеснявах, че съм прекалено слаб, а виж ме сега.

Говорещият труп се изправи пред очите на шокирания мъж и разтвори черното сако, в което беше облечен (на Нортън му хрумна абсурдната мисъл, че ако Крюгер носи куфарче и слънчеви очила, ще изглежда досущ като застрахователен агент). После разкопча копчетата на черния си панталон, остави го да се свлече до средата на бедрата му и повдига нагоре бялата си риза, по която бяха избили няколко тъмни петна (нещо подсказва на Джек, че това не е пот). Под студената бяла светлина на люминесцентните лампи се показа един ужасно подут зеленикав корем, над който – между таза и ребрата – се тъмнееше широка около осем сантиметра ивица протритата кожа – това беше следата, оставена от колелата на локомотива. На това място тялото беше хлътнало, а през средата на протритата ивица минаваше широк черен шев, който обхващаше талията на покойника като колан. Но, въпреки че чудовищният шев изглеждаше сам по себе си достатъчно отвратително, ужасеният мъж бе още по-отвратен от факта, че всеки сантиметър от кожата на мъртвия машинист е покрит с охлузвания и драскотини, с изпъкнали зеленикавокафяви вени, и с големи, гнилозни мехури, пълни със сукървица.

– Изглеждам чудесно, нали? – попита все така усмихнат мъртвецът и се потупа със задоволство по издутия корем. – Да живеят гнилостните микроби и газовете, които те образуват!

Изведнъж Нортън осъзна, че през последните колко – две минути? е съзерцавал полуразложения труп в състояние, подобно на транс. Отвратен до дъното на душата си, той наведе глава и повърна пицата, която беше изял наобяд, върху светлосинята си риза (която вече не беше съвсем светлосиня).

– Не се притеснявай – продължи да говори Уилям Крюгер, докато вдигаше и закопчаваше черния си панталон, – много скоро и ти ще изглеждаш така.

Джак подскочи стреснато. Кошмарното създание се беше надвесило над него и беше насочило към лицето му блестящото острие на бръснач.

– Прекрасен е, нали? Почакай да усетиш студената му целувка по голото си тяло.

Без да изпуска чудовището от поглед, мъжът се подпря на дясната си ръка (лявата продължаваше да стиска кървящия остатък от носа му, сякаш се страхуваше, че може да падне), повдигна задника си от пода на тунела и се премести една педа наляво.

Зомбито не помръдна, само поклати насмешливо ужасяващата си глава, върху която се мъдреха няколко сплътсени черни кичура.

– Ще ти хареса, Джак, повярвай ми. Толкова е остър, че може да разполови и най-тънкия косъм на света.

Нортън премести опряния си в стената гръб с още една педа.

– Знаеш ли, че кожата на възрастен човек има площ от два квадратни метра? Направо не е за вярване, нали? – Внезапно усмивката на Крюгер изчезна и обезобразеното му лице се изкриви от омраза. – Не трябваше да се връщаш, Джак. Трябваше да сложиш край на жалкия си живот още когато се събуди в болницата. Трябваше да отидеш в ада, където ти е мястото и да останеш там завинаги.

Мъжът се премести с още една педа.

– Деветдесет и седем души умряха заради твоята немърливост. Деветдесет и седем мъже, жени и деца. А ти остана жив. Не е честно, не мислиш ли?

– Аз...

– Трябваше да те изпратят на електрическия стол. Какво говорях? Трябваше да те пребият до смърт с камъни. – Мъртвецът пристъпи напред и очите му се присвиха заплашително. – А вместо това за всичко

обвиниха мен. Мен, Уилям Крюгер – човекът с най-чистото досие в цяла Америка. Машинистът, чието единствено прегрешение беше, че получи внезапен пристъп на епилепсия и, от страх да не изгуби управление, спря влака, докато пристъпът премине.

Джак запуши ушите си с ръце.

– Няма да те слушам повече. Ти не съществуваш. Ти си плод на моето въображение.

– Така ли? Тогава защо непрекъснато се държиш за носа?

Нортън забеляза, че кръвта, която шуртеше от безформеното парче плът по средата на лицето му, се е увеличила двойно и побърза да го стисне отново.

– Виж какво, Джак – каза чудовището и протегна към него покритата си с мехури ръка. – Направи услуга и на двама ни. Вземи този бръснач и си срежи вените. Постъпи като истински мъж поне веднъж в живота си.

Джак се облегна на стената и се изправи, като дишаше тежко през широко отворената си уста. От усилието по челото му избиха ситни капчици пот, а пред очите му затанцуваха черни кръгове. Опита се да фокусира мъртвеца, но откри, че вижда всичко като в мъгла. Беше изгубил прекалено много кръв и му се виеше свят. Освен това краката му се подгъваха. Щеше да има достатъчно сили, за да ходи – не се съмняваше в това. Но не и за да избяга от съществуването, което се намираще достатъчно близо до него, за да пререже гърлото му с един замах.

– Какво си ти? Дявол? Демон? Знам, че не си Уилям Крюгер, защото той е мъртъв от четири години и погребаното му тяло отдавна се е превърнало в скелет.

– Аз съм твоята съвест – отвърна говорещият труп и отново се усмихна. – Хайде, Джак, вземи бръснача.

Нортън протегна колебливо ръка.

– Послушай съвестта си.

– Да послушам съвестта си... – Мъжът грабна бръснача и го заби в противното лице на дяволското изчадие. – По-скоро бих послушал някой плъх, отколкото теб.

– Наистина ли? – Черният костюм на Крюгер се разпадна на прах, а голото му тяло се свлече на земята в безформена купчина от гърчещи се сиви плъхове. И без да ги брои, Джак внезапно разбра, че те са точно деветдесет и седем, защото всеки от тях имаше човешко лице – лицето на някой от загиналите при катастрофата пътници.

– Сега ще си прережеш ли вените? – попита един плъх с детско

гласче и побутна към краката на мъжа падналия на пода бръснач. Въпреки че нямаше руси плитки, физиономията му несъмнено принадлежеше на малкото момиче, чиято откъсната глава Нортън беше видял на снимка във вестника.

Джак изкрещя и побягна към следващия завой на тунела, който би трябвало да го изведе на повърхността, а зад гърба му се разнесе задружния смях на деветдесет и седем гърла.

Беше пробягал не повече от петдесет крачки, когато усети, че краката му се подкосяват, а черните петна пред очите му са на път да погълнат напълно ярката светлина, която излъчваха луминесцентните лампи. Въпреки това мъжът стисна зъби и продължи да тича бавно напред, докато не зави зад ъгъла, който беше видял. Едва тогава спря и облегна гръб на стената, за да си отдъхне и да си поеме глътка въздух. Сърцето му туптеше толкова яростно, че Джак нямаше да се учуди, ако изскочи през устата му и падне на земята. Той се послуша, за да разбере дали преследвачите му са наблизко, но бученето в ушите му беше толкова силно, че би заглушило и стъпките на някой рицар в пълно бойно снаряжение. Облиза изпръхналите си устни и усети сладникавия металически вкус на кръвта, която бликаше от отхапания му нос и капеше по пода. Колко кръв беше изгубил досега? Един литър? Повече? Прясната рана не спираше да пулсира, а в краката му вече се беше образувала малка червена локва. Колко минути или секунди го деляха от момента, в който щеше да припадне? Всъщност това беше без значение, защото ако не побързаше, малките гадове щяха да го настигнат. „А тогава ще съжалявам, че вече не съм припаднал.“

Нортън обърна глава и погледна към края на тунела, където би трябвало да има изход към повърхността. „Още малко – окуражи се той. – Не повече от десет-петнайсет метра.“ Знаеше, че е близо до улицата, защото усещаше вибрацията от преминаващите коли с цялото си тяло. Ако не му се виеше свят и зрението му не беше в такова окаяно състояние, сигурно щеше да види желязната врата с надпис „ИЗХОД“, но в момента всичко му се струваше гротескно отдалечено и смалено, сякаш гледаше през цевите на ловна пушка, а очертанията на стените на няколко метра от него ставаха размити и неясни, като че ли в тунела се стелеше здрач.

Мъжът отлепи гръб от вибриращата стена и тръгна бавно напред, протегнал ръце като слепец. В този миг зад гърба му се разнесе топуркането на множество малки крачета. „Не крачета, а лапи – поправи се той. – Това са проклетите плъхове с човешки лица.“ Нортън изплю кръвта,

която се стичаше в отворената му уста, пое голяма глътка застоял въздух и забърза крачка в напразно усилие да затича. „Господи, не им позволявай да ме настигнат! По-добре да получа инфаркт, но за нищо на света не им позволявай да ме настигнат!“

Топуркането се усили до тропот, а тропотът прерастна в оглушителен ритмичен тътен, сякаш в дълбините на метрото се беше събудил някакъв великан, който удряше с всички сили по гигантския си тъпан. Луминесцентните лампи примигнаха и част от тях угаснаха. Тунелът се разтресе и едва не събори Джак на земята. „Земетресение – помисли си обезумялият мъж и стисна очи, за да ги предпази от падащата от тавана мазилка. – Дано вратата не е заключена! Дано изобщо има врата!“

И тогава протегнатите му напред ръце се блъснаха в някаква преграда. Тунелът беше свършил.

Мъжът отвори очи и изстена. Нямаше врата, нито зид. Само гладка, гола стена, която вибрираше като жива под дланите му.

– Не! Това е невъзможно! Тук трябва да има врата! – изкрещя отчаяно той, но тътенът погълна думите му. В изблик на ярост Нортън удари стената, но юрукът му отскочи от нея, сякаш беше гумена. „По дяволите!“ Прокара пръсти по трептящия бетон и откри, че е мек и топък досущ като човешка кожа. Дори му се стори, че усеща пулса на кръвта, която течеше по скритите отдолу вени. – Мамка му! Проклетото метро е живо!

„Точно така – разнесе се един познат глас в главата му. – А тътенът, който чуваш, е шумът от туптенето на сърцето му. Метрото е живо. И си играе със съзнанието ти. Кара те да виждаш най-лошите си кошмари, облечени в плът и кръв. Исква да полудееш, да изгубиш напълно разсъдък си и да търчиш насам-натам, заслепен от ужас, докато не паднеш в някоя шахта и не си счупиш врата.“

– Но защо?

„Защото метрото има душа – отвърна търпеливо гласът и мъжът осъзна, че това е гласът на баща му. Боб беше свещеник и живееше в едно малко градче на стотина километра от Стенджант Пънч. Освен че вярваше ревностно в бог, той смяташе, че синът му никога няма да порастне и не пропускаше да го поучава всеки път, когато Джак му отидеше на гости заедно с жена си и дъщеря си. – Душа, която бе наранена. Заради катастрофата го затвориха. Обявиха го за прокълнато и го превърнаха в бунници. Оставиха го да ръждясва и да гние в компанията на стотици плъхове, хиляди хлебарки и милиони мравки, които бавно, но сигурно прояждат плътта му като киселина. И за това си виновен ти.“

– Не! – извика уплашено Нортън. – Вината не е моя, а на Крюгер.

„Да, но Крюгер е мъртъв. А ти си жив. И метрото иска да ти отмъсти за всички страдания, които си му причинил. Знаеш ли какво е усещането, когато се чувстваш непотребен и си омазан от горе до долу с боклуци, а разни хлапета шарят кожата ти с графити? Или когато по теб пъплят безброй насекоми и гризачи и разкъсват плътта ти с малките си, остри зъби и нокти? Не знаеш, нали? Е, и аз не знам, но предполагам, че е доста гадно.“

– Хей, Джак! – обади се едно детско гласче, от което косата на мъжа настръхна. – Нали не си помисли наистина, че ще избягаш?

Нортън се обърна светкавично и видя плъховете с човешки лица. Намираха се на не повече от два метра от него, стояха изправени на задните си крака и го гледаха усмихнато, а редиците им изпълваха тунела от стена до стена.

* * *

– Виж, виж! Ето рисунката, за която ти говорех!

– По дяволите, Джими, вече видяхме достатъчно графити. Ако майка ми разбере, че съм идвала тук, ще ми посини задника от бой. Нали знаеш какво говорят възрастните – че в метрото се крият разни наркомани и убийци, които отвличат малките деца като нас и те повече никога не се прибират в домовете си.

– Глупости! Това са бабини деветини. Пък и ние сме достатъчно големи, за да се грижим сами за себе си.

– Щом казваш – въздъхна малкото момиче и пристъпи напред, за да разгледа рисунката, която приятелят ѝ беше осветил с фенерчето си.

– Като жива е! – възкликна с възхищение то. – И наистина прилича на баща ми, като изключим факта, че лицето му никога не е изглеждало толкова уплашено. А защо няма нос?

– Сигурно боите на художника са свършили. Как смяташ, дали баща ти наистина е станал жертва на Касапина?

– Не знам. Полицаите още не са открили тялото му. Според майка ми си е изкарал фалшив паспорт и е избягал в Европа с любовницата си. Хайде, Джими, да се махаме оттук. От това място ме побиват тръпки, да не говорим, че смърди ужасно.

– Почакай, Хелън, още не си видяла всичко. Вземи този нож и го забий в рисунката.

– Защо?

– Ще видиш. Просто го направи.

– Добре. Къде да го забия?

– Където искаш. Аз го забих в сърцето му – нали виждаш, там, където боята е олющена и се вижда истинския цвят на стената.

– Добре. Аз пък ще го забия в лицето му. И без това изражението му не ми харесва.

Хелън взе джобното ножче от ръката на Джим и го заби в розовото чело на нарисувания мъж. Острието отскочи от стената с тих звън и се плъзна надолу, като разсече дясното око и част от бузата на рисунката, оставяйки тънка сива черта. Грозният белег остана сив за още миг или два, после внезапно почервения и от него избликнаха няколко кървави капки.

– Страхотно е, нали? – засмя се момчето. – Също като в анимационните филми.

КРАЙ

© 2004 Иван Атанасов

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6259>]